

opusdei.org

Homilija s Kanonizacijske mise

Homilija pape Franje na kanonizaciji Ivana XXIII i Ivana Pavla II. S video sažetkom kanonizacijske mise od Rome Reports, uključujući pozdrav pape Franje Benediktu XVI prije ceremonije.

1.05.2014.

Susret pape Franje i Benedikta XVI
prije kanonizacije

Homilija pape Franje

Trg Sv. Petra

Druga Uskršnja nedjelja (Nedjelja Božanskog Milosrđa), 27. travnja 2014.

U srcu ove nedjelje, kojom završavamo Uskršnju osminu i koju je sveti Ivan Pavao II želio posvetiti Božanskom Milosrđu, *veličanstvene su rane uskrslog Isusa.*

Te rane je već pokazao kada se prvi put pojavio pred Apostolima iste večeri onog dana koji je slijedio nakon Sabata, dana uskrsnuća. Ali, kako smo čuli, *Toma* nije bio tamo te večeri, te kada su mu ostali rekli da su vidjeli Gospodina, odgovorio im je da ne će vjerovati dok sam ne vidi i dodirne te rane. Tjedan dana kasnije, Isus se još jednom pojavio učenicima okupljenim u Gornjoj sobi. I *Toma* je bio prisutan; Isus se okrenuo prema njemu i rekao mu da dotakne njegove rane. Nakon toga je taj čovjek, toliko izravan i naučen sve

osobno provjeravati, kleknuo pred Isusa uz riječi: “Moj Gospodine i moj Bože!“ (Iv 20:28).

Isusove rane su *skandal, vjerski kamen spoticanja*, ali su isto tako i *test vjere*. Zato na tijelu uskrslog Krista rane nikada ne nestaju: ostaju, jer su te rane trajni znak Božje ljubavi prema nama. One su *osnova vjere u Boga*. Ne za vjerovanje da Bog postoji, već za vjerovanje da je *Bog ljubav, milost i vjernost*. Sveti Petar, citirajući Izaiju, piše kršćanima: „njegovim ste ranama izliječeni“ (1 Pet 2:24, usp. Is 53:5).

Sveti Ivan XXIII i sveti Ivan Pavao II nisu se *bojali pogledati na Isusove rane, dodirnuti njegove rastrgane ruke i njegovo probijeno bedro*. Nisu se sramili Kristova tijela, nisu se snebivali nad njim, nad njegovim križem; nisu prezirali tijelo svojega brata (usp. Is 58:7), jer su vidjeli Isusa u svakoj osobi koja pati i koja

se bori. To su bila dvojica hrabrih muškaraca, ispunjenih dahom (*parrhesia*) Duha Svetoga, te su pred Crkvom i svijetom bili svjedoci Božje dobrote i milosti.

Bili su svećenici, biskupi i pape dvadesetog stoljeća. Proživjeli su tragične događaje tog stoljeća, ali ih oni nisu svladali. Za njih je Bog bio moćniji; vjera je bila moćnija – vjera u Isusa Krista Iskupitelja ljudi i Gospodara povijesti; milost Božja, pokazana u onih pet rana, bila je moćnija; i moćnija je također bila blizina Marije naše Majke.

U ova dva muškarca, koji su gledali na Kristove rane i svjedočili njegovoj milosti, obitavala je *živa nada* i neopisiva i *slavna radost* (1 Pet 1:3,8). Nada i radost koju uskrsli Krist daje svojim učenicima, nada i radost koje im ništa i nitko ne može oduzeti. *Nada i radost Uskrsa*, iskovane u kušnjama samoodricanja,

pražnjenja, potpunoj identifikaciji s grješnicima, čak do točke gađenja i gorčine tog tereta. Takvi su bili nada i radost koje su ova dvojica svetih papa primili kao dar od uskrslog Gospodina i koje su zauzvrat izdašno darovali Božjim ljudima, time zasluživši našu vječnu zahvalnost.

Ta nada i ta radost bile su opipljive u *najranijim zajednicama vjernika*, u Jeruzalemu, kako smo čuli u Djelima Apostolskim (usp. 2:42-47). To je bila zajednica koje je *živjela srce Evanđelja*, ljubav i milost u jednostavnosti i bratstvu.

To je također slika Crkve koju je Drugi Vatikanski Koncil postavio pred nas. Ivan XXIII i Ivan Pavao II surađivali su s Duhom Svetim u *obnavljanju i osvježavanju Crkve u zadržavanju njenih davnih značajki*, onih značajki koje su joj kroz stoljeća dali sveci. Ne smijemo zaboraviti da su sveci ti koji daju smjer i rast

Crkve. Sveti Ivan XXIII je u sazivanju Koncila pokazao izuzetnu *otvorenost Duhu Svetom*. Dopustio je da ga vodi i bio je pastir za Crkvu, sluga i vođa, vođen Duhom Svetim. To je bila njegova velika služba u Crkvi; radi toga volim razmišljati o njemu kao o *papi otvorenosti Duhu Svetom*.

U svojem služenju Božjim ljudima, sveti Ivan Pavao II bio je *papa obitelji*. Jednom je rekao da želi da ga pamte kao papu obitelj. Vrlo sam sretan što to mogu naglasiti dok smo u procesu *putovanja s obiteljima prema Sinodi o obitelji*. Radi se svakako o putovanju koje, sa svojeg mjesta na nebesima, on nadgleda i podržava.

Neka ova dva nova sveca i pastira Božjeg naroda budu zagovornici Crkve kako bi tijekom ovog dvogodišnjeg putovanja prema Sinodi bila otvorena Svetom Duhu u pastirskoj službi za obitelj. Neka nas

obojica nauče da se ne snebivamo
nad Kristovim ranama i da još dublje
uđemo u tajnu Božanskog Milosrđa
koje se uvijek nada i uvijek oprašta,
jer uvijek ljubi.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/homilija-s-kanonizacijske-
mise/](https://opusdei.org/hr-hr/article/homilija-s-kanonizacijske-mise/) (6.04.2026.)